

ни сигнали. Тата-Тита не отказваше никога. Но той свирѣше тия сигнали само съ уста и все съ едно и сѣщо та-та-ти-та. Това му стана и прѣкоръ. Определено занятие нѣмаше и почти нищо не работѣше. По-рано дълги години той управлявалъ единъ отъ саловетѣ, които срещу малка такса пренасяли кола и пѣтници презъ рѣката. И затова Тата-Тита познаваше Кара-Су и горитѣ около нея не по-зле отъ който и да било дивечъ. Бѣше пѣргавъ, лукавъ, пиеше много ракия и тайно се занимаваше съ контрабанда.

Ески-Арапъ идѣше въ заставата всѣкога съ нѣкоя малка молба — да измоли добитѣка си отъ ангария, или да му се позволи да си насѣче малко дърва отъ гората покрай границата. Но къмъ това той никога не пристѣпваше направо. Преди това ние започвахме съ него всѣкога единъ и сѣщи разговоръ.

— Комендаръ-ефенди, — казваше ми той, — все четешъ и пушишъ, четешъ и пушишъ! Трѣбва да ти е много мѣчно за твоя мемлекетъ!

— Разбира се, Аптула, мѣчно ми е. А на тебе не ти ли е мѣчно за Суданъ?

— Мѣчно ми е, какъ да не ми е мѣчно.

— Не искашъ ли да си отидешъ тамъ?

— Ехъ, искамъ. Ватанъ нали е — тегли. Но много е далечъ, комендаръ-ефенди. Шестъ месеца пѣтъ. И седемъ тескерета трѣбва да